

mem, Švédskem, Tureckem a Uruguayskem (vyhlášené v rakouském říšském zákoníku z roku 1913 pod č. 105 a ve Sbírce zákonů uherských zák. čl. XVI. z roku 1914).

Přístup byl potvrzen přípisem Foreign Office v Londýně ze dne 18. listopadu 1920, č. T. 13.055/4138/350, a nabyl mezinárodní působnosti dnem 23. dubna 1920.

Vyhlašuje se s tím, že k úmluvě přistoupily tyto státy: Království Srbů, Chorvatů a Slovinců (17. června 1919), Equador (17. dubna 1920), Venezuela (13. srpna 1920), Čína (1. září 1920), Polsko (7. ledna 1921), Svobodné město Gdansk (22. června 1921).

Dr. Beneš v. r.

503.

Vyhláška ministerstva vnitra v dohodě s ministerstvem financí ze dne 31. prosince 1921,

že se opravuje chyba tisku ve finančním zákoně republiky československé pro rok 1922, kterým se stanoví státní rozpočet a rozpočet státních investic pro tento rok.

Ve finančním zákoně pro rok 1922, kterým se stanoví státní rozpočet a rozpočet státních investic pro tento rok, vyhlášeném pod čís. 470 v částce 126 Sb. z. a n. dne 29. prosince 1921, má býti v nadpise, v třetím řádku: „19. prosince 1921“ a nikoli „19. listopadu 1921“.

Černý v. r.

A. Novák v. r.

504.

Zákon ze dne 20. prosince 1921,

kterým se upravuje povinnost vrátiti nebo vydati věci movité pro státy oprávněné k jejich požadování.

Národní shromáždění republiky československé usneslo se na tomto zákoně:

§ 1.

Držitelé věcí movitých, které stát československý jest povinen (— na základě jím uzavřených mírových smluv, ukončujících světovou válku, a mezinárodních smluv, které směřují k jejich provedení nebo jsou v souvislosti s nimi —) vrátiti nebo vydati jiné-

mu státu, jsou povinni vydati ony věci státu československému podle ustanovení tohoto zákona, bude-li oprávněný stát žádati jejich vrácení nebo vydání.

§ 2.

(1) Za věci vydané poskytnouti jest zpravidla náhradu.

(2) Nabyli-li kdo věci bezprávně anebo mohl-li při náležitě opatrnosti věděti, že věci bylo nabyto bezprávně, nemá nároku na náhradu.

(3) Jde-li o věci, jichž jest k dalšímu provozování živnosti nebo podniku nezbytně třeba, budiž dbáno toho, aby provoz podniku vydáním věci netrpěl.

(4) Nevyhověl-li držitel povinnosti přihlašovací podle § 3 tohoto zákona, budiž mu náhrada — má-li na ni nárok — vyměřena částkou o třetinu nižší. Mimo to bude povinen nahraditi veškeré útraty celého řízení, vzešlé opomenutím přihlášky.

(5) Náhrada za odvedené výrobní prostředky bude vyplacena pouze na opatření náhradních prostředků výrobních.

§ 3.

Vláda se zmocňuje, aby pro věci podle § 1 požadované stanovila nařízením povinnost jejich držitelů přihlásiti je k soupisu ve stanovené lhůtě a aby vydala zákaz jejich vývozu.

§ 4.

Držitelé věcí, o kterých lze z okolností známých příslušným úřadům míti za to, že spadají pod ustanovení § 3, jsou povinni dovoliti úředním orgánům přístup do místností nebo na pozemky, kde tyto věci jsou, dovoliti prohlídku a zjištění jejich totožnosti a předložiti doklady o jejich nabytí. K této prohlídce možno přibrati bývalé držitele nebo jejich nástupce neb zástupce.

§ 5.

(1) O povinnosti k vydání věci rozhodne s konečnou platností politický úřad II. stolice po vyšetření, k němuž může zmocniti politický úřad I. stolice. Výkon nálezu o vydání věci náleží politickému úřadu I. stolice.

(2) O výši náhrady rozhodne okresní soud, v jehož obvodu věc leží, v řízení nesporném, vyslechna znalce.